

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 134.

43de Møde.

Mandagen den 8de April.

(Forts.)

Marineministeren: Jeg skal i Anledning af en Uttring, der er falden fra den ærede Taler om, at jeg skulde have betegnet som ikke henhørende til Sagen disse Documenter, som ere fremlagte i Sagen, bemærke, at dette grunder sig paa en Misforstaaelse; thi det, som jeg har villet betegne som ikke henhørende til Sagen, det var Udkastet til et Interims-Reglement og Takt, hvilket jeg betegnede som en aldeles administrativ Sag; det er nemlig Ting, som endnu kun kan eksistere i Tanken, forsaavidt Lovforslaget, som her foreligger og forlanges, er nødvendigt til Redactionen deraf. Det er netop for at kunne redigere det med Lodsvang, at Reglementet og Taktien ikke kan antages endnu som bestaaende. Men imidlertid kunde jeg ligesaaletid have noget imod at forelægge Thinget dem til Eftersyn, som den øvrige Correspondence. Naar det ærede Medlem har fremsørt, at Lovforslaget strider imod Lovgivningen, da strider det vistnok imod Lovgivningen i Almindelighed, men det kan ikke kaldes efter min Overbeviisning at være imod Lovgivningen, da Loven lyder saaledes: „I Almindelighed er en Skibsfører ikke pligtig til i de danske Farvande at bruge Lods eller at yde nogen Lodsbetaling, naar Lods'en ikke benyttes, de enkelte Steder undtagne, hvor Lodsvang enten i det Hele eller for en Deel finder Sted“.

Det forekommer mig altsaa, at Loven siger, at ifølge alle de forskjellige stedfindende Forhold og Omstændigheder, kan Lodsvang finde Sted. Den betegner den tydeligt som en Sag, der ikke er ønskelig, hvilket jeg ganske tiltræder; men, naar de forskjellige Omstændigheder overveies, mener jeg dog, at den maa kunne indføres. Den har jevnlig fundet Sted, men det

er hver Gang bleven forhandlet i Provindstalsstænderne, naar det fandtes nødvendigt at indføre Lodsvang paa et bestemt Sted, fordi Lods'er maatte antages at være til hele Søfartens Lary, og naar de umuligt kunde bestaae ved de Indtagter, som Skipperne frivilligt yde Lods'erne, og det er saa omtrent det Samme, som finder Sted her. Af den Correspondence, der er bleven ført, og som findes antydet i Motiverne, vil man see, at der er gjentagne Gange varmt forlangt et Lods'eri med Lodsvang af Havnecommissionen, men at Havnecommissionen er bleven gjort opmærksom paa, under de tidligere bestaaende Forhold, at det var en Ting, der maatte gaae til Stænderne, og ikke kunde bevilges paa nogen anden Maade end ad den Vej, ligesom man, da Sagen dengang blev omhandlet, forespurgte, om den ikke troede, at et Lods'eri kunde eksistere uden Lodsvang, men den har dertil svaret Nei, at det var umuligt, at en Lods kunde bestaae uden Lodsvang. Og dette har Oberlods'en tiltraadt ligesom Ministeriet har tiltraadt det ved at tage de forskjellige Forhold i Betragtning og de Forpligtelser, der kunde komme til at hvile paa ham. Iøvrigt kan jeg ikke dele den ærede Talers Anskuelser om, at det vilde blive Tilfældet, at alle de Smaaskipper, som føre smaa Fartøier, og som ikke have videre Gavn af Lods'en, vilde komme til at betale for de større. Disse Fartøier, om hvilke den ærede Taler ganske rigtigt har bemærket, at han ikke vidste, om han skulde betegne dem som Skibe eller som Baade, det er vel rigtigt, at betegne dem som Fartøier, hvilket Udtryk ligger imellem begge og grændser maaskee nærmest til Baade, disse smaa Fartøier, som fare med en ringe Kraft, for det Meste kun med 1 Mand og 1 Dreng, hvilket er al den Kraft de have, med dem er det just Tilfældet, at de trænge til Hjælp paa saadanne Steder. Deres Afgift er haist ubetydelig, thi saadanne Fartøier stikke sæd-